

De duikende volleybalster

CARLIJN

Henriët Koornberg-Spronk

Met illustraties van Hester van de Grift

CARLIJN

De duikende volleybalster

Henriët Koornberg-Spronk
Met illustraties van Hester van de Grift

Tweede druk

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1. Bolle buik

Maandag, 7.41 uur

'Hallootjes!' Marit staat met Splinter op de stoep voor haar huis en zwaait.

Ik zwaai terug en loop met Vicky naar hen toe. 'Ook goeiemorgen!'

'Joehoe, ik kom eraan, hoor! Moet alleen mijn jas nog pakken!' Even later lopen Esmée en Bello ons tegemoet.

'Best frisjes, hè?'

Marit rilt. 'Niet normaal! Ik moet echt wennen aan het Hollandse weer, hoor. In Italië was het elke dag gewoon meer dan 30 graden.'

'Ja, in Frankrijk was het ook een stuk warmer dan hier,' zegt Esmée.

Ik zucht. Marit en Esmée zijn in de zomervakantie lekker naar het buitenland geweest. Wij zijn zoals elk

jaar naar die duffe boerderijcamping veertig kilometer verderop geweest. Ik kan geen hangbuikzwijn, konijn of geit meer zien. Zelfs de kampvuuravonden waren saai.

Alle kinderen waren superkinderachtig. En de wifi was waardeloos. Alleen bij de receptie had ik bereik. Volgend jaar wil ik echt ergens anders naartoe.

'Komt Fabio ook?' vraagt Marit.

Ik schrik op uit mijn gedachten en check mijn mobiel. 'Hij heeft geen berichtje gestuurd.' Snel typ ik in de Frnz4ever-app.

Splinter

Vicky

Bello

Carlijn

@fabio, kom je nog?

‘Zullen we maar gaan? Splinter is niet meer te houden.’ Marit moet echt haar best doen om niet te worden meegetrokken.

We lopen richting het zebrapad.

‘Zou Fabio nog steeds verdrietig zijn?’ vraagt Esmée.

‘Zou best kunnen. Het is natuurlijk ook megabalen voor hem dat Kasimier weg is.’ Ik kijk naar Vicky. Voor geen goud zou ik haar willen missen.

‘Ja, ze waren echt zo dol op elkaar. Het leek net of Kasimier gewoon zijn hond was en niet die van mevrouw Van ‘t Hek.’ Marit steekt het zebrapad over.

Esmée loopt achter haar aan. ‘Maar voor mevrouw Van ‘t Hek is het wel fijn dat ze weer thuis is en zelf voor Kasimier kan zorgen.’

Ik volg de twee meiden. ‘Zeker weten, dat weet Fabio ook wel.’

‘*Ciao, ragazze!*’ Opeens springt Fabio tussen ons in. ‘Zitten jullie over mij te roddelen?’

‘Hé Fabio, waar kom jij nou ineens vandaan?’ Ik kijk hem verbaasd aan.

‘Uit mijn bed natuurlijk!’ Hij tikt op mijn schouder. ‘Hé, je verliest wat!’ Geschrokken kijk ik om me heen. ‘Huh, wat dan?’

‘Je snelheid!!!’ Schaterlachend rent hij voor ons uit.

Marit en Esmée gaan helemaal stuk. ‘Dat is weer echt zo’n typische Fabio-grap!’

Dan begin ik ook te lachen. ‘Hij had me mooi te pakken.’

Fabio wandelt terug naar ons. ‘Goeie grap, hè?’

‘Ja, ik kom niet meer bij,’ antwoord ik droog.

‘Maar eh, waar hadden jullie het net over?’ Fabio schopt een steentje weg.

‘Over Vicky,’ zeg ik snel. We kunnen maar beter niet zeggen dat we het over hem en Kasimier hadden.

‘Nu je het zegt, ze heeft echt al een bolle buik. Wie is de vader eigenlijk?’ vraagt Fabio.

Ik zucht. ‘Wat is dat nou weer voor vraag?!’

Fabio gooit zijn handen in de lucht. ‘Wat is er mis mee?’

‘Nou, als je het zo graag wilt weten...’

‘S², heel graag!’

Hij weet maar al te goed dat ik dit een vet ongemakkelijk onderwerp vind.

‘Vóór de zomervakantie hebben Vicky en de reu van mijn tante...’

‘Reu, wat is een reu?’ vraagt Fabio.

‘Dat is een mannetjeshond!’ roept Esmée.

‘O, oké, weer wat geleerd. Maar ga verder met je verhaal, Carlijn.’

Fabio grinnikt.

Met tegenzin begin ik opnieuw. ‘Vicky en de reu van mijn tante hebben... eh... ja, hoe zeg je dat...’ Ik kan het woord niet over mijn lippen krijgen.

‘Speciaal geknuffeld!’ roept Fabio.

Ik geef hem een mep. ‘Fabio, doe normaal!’

Fabio wrijft over zijn arm. ‘Maar zo noemen ze dat toch?’

Esmée knikt. ‘Vorig jaar hebben we dat op school geleerd bij *Het wonder van het bestaan*, weet je dat niet meer, Carlijn?’

Natuurlijk weet ik dat nog, maar ik vond die lessen altijd heel *awkward*. Ik denk er liever niet aan terug.

‘Zie je wel!’ Fabio geeft me een duwtje.

Marit giechelt.

‘Bij dieren heet het volgens mij paren,’ zegt Esmée.

Marit knikt. ‘Ja, dat zegt Freek Vonk ook altijd.’

‘Dus Vicky en de reu van je tante hebben gepaard.’ Fabio kijkt me met een uitdagende blik aan. Ik voel mijn wangen gloeien.

Fabio legt zijn hand op mijn schouder. ‘Ik zal je niet meer plagen.’

Ik schud zijn hand van me af. ‘Fijn.’

Esmée wijst naar Vicky. ‘Je kunt het echt goed zien.’

Ik aai Vicky over haar kop. ‘Ja, het duurt niet lang meer, voordat de puppy’s geboren worden.’

‘O, ik kan niet wachten, joh! *I love puppy’s!*’ Esmée vormt met haar handen een hartje.

‘*Me too!* Puppy’s zijn *supercute!* We komen heel vaak op kraambezoek, hoor!’ zegt Marit.

‘Ja, en dan nemen we natuurlijk kraamcadeautjes mee.’ Esmée lacht.

Ik glimlach. ‘Ik denk dat dit de laatste keer is dat ik met Vicky meega naar het uitlaatveldje. Die wandeling kost haar te veel energie. Ze is nu al bekaf.’

‘Ja, ze gaat met zwangerschapsverlof!’ roept Marit.

Ik proest het uit. ‘Een hond met zwangerschapsverlof. Hoe verzin je het!’

‘Ik reken het goed!’ roept Fabio.

Esmée knikt. ‘Ja, dieren hebben net zo goed recht op zwangerschapsverlof als mensen!’

2. Echo

Maandag, 7.58 uur

'Hoeveel hondjes zitten er eigenlijk in Vicky's buik?' Fabio kijkt me vragend aan.

'Hoe moet ik dat nou weten? Ik kan er toch niet in kijken?'

'Ja, weet ik veel. Heeft de dierenarts dan geen filmpje gemaakt?'

Marit schiet in de lach. 'Een echo noemen ze dat, Fabio.'

'Boeijuh, je weet wat ik bedoel.' Fabio grinnikt.

Ik kijk hem aan. 'Wat zit je te grinniken?'

'Nou, ik probeer me voor te stellen hoe ze dat doen.' Hij maakt van zijn handen een toeter. 'Echo-echo-echo! Hoeveel hondjes zitten er in deze buik!'

Ik proest het uit. Alleen Fabio kan dit verzinnen.

Marit geeft hem een duw. 'Fabio, jij hebt er duidelijk geen verstand van.'

'Maar Carlijn, is er ook een echo gemaakt?' vraagt Esmée.

Ik schud mijn hoofd. 'Vonden mijn ouders niet nodig. We zien wel.'

Fabio schiet in de lach. 'Straks komen er *aliens* uit.'

Ik geef hem een mep. 'Tuurlijk niet! Mijn Vicky krijgt alleen maar superlieve puppy's.'

'Kasiiiiiiiiiee, hiiiiiee!!!'

We kijken allemaal om. Daar loopt mevrouw Van 't Hek. Kasimier is al voor haar uit gerend.

'Kasimier!' Fabio gaat op zijn hurken zitten. De teckel springt tegen hem op en likt zijn gezicht. 'Hé, ouwe rakker!' Fabio slaat zijn armen om heen.

Ik schiet in de lach. 'Fabio, je knuffelt hem nog helemaal plat, joh!'

Kasimier

Fabio reageert niet. Hij pakt Kasimiers kop in zijn handen en geeft hem een kus op zijn neus. Die twee zijn echt dol op elkaar.

Opeens krijgen Splinter en Bello Kasimier in de gaten. Ze rennen blaffend naar hem toe. Vicky hobbelt erachteraan.

‘Goedemorgen, mevrouw Van ‘t Hek!’ Ik steek mijn hand op.

‘Hallo kinderen, is het geen prachtige dag!’

‘Zeker weten! Hoe gaat het met u?’ vraagt Marit.

‘Elke dag een beetje beter. Vandaag loop ik voor het eerst mijn oude vertrouwde rondje met Kasimier.’

‘Nou, ze hebben elkaar wel gemist.’ Ik knik naar de stoeiende honden.

Fabio komt weer bij ons staan. ‘Hallo, mevrouw Van ‘t Hek.’

‘Dag Fabio, Kasimier is je nog niet vergeten.’

Fabio knikt. ‘Tof dat ik hem weer even zie.’

Als we even later naar huis wandelen, hoor ik Fabio diep zuchten.

‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Ik mis Kasimier.’

‘Waarom ga je dan niet af en toe bij hem langs? Ik bedoel, hij woont aan de overkant.’

‘Ja, mevrouw Van ‘t Hek heeft toch gezegd dat je altijd op bezoek mag komen?’ vraagt Esmée. ‘Ze zal nooit vergeten hoe goed jij voor haar hond hebt gezorgd, toen zij het niet kon.’

Fabio zucht nog eens. ‘Dat is zo, maar ik ben bang dat dat het alleen maar erger maakt.’

‘Hoe bedoel je?’ Esmée lijkt het echt niet te snappen.

‘Nou, als ik dan bij haar op bezoek zou gaan om met Kasimier te spelen, dan moet ik weer naar huis zonder hem.’

Ik knik. ‘Ja, dat lijkt me ook echt niet *chill*.’

‘Dus ik kan hem beter niet te vaak zien. Mijn moeder mist hem ook. Misschien nog wel meer dan ik.’

‘Waarom kopen jullie dan geen hond?’ vraagt Marit.

‘Omdat die hond Kasimier niet is.’

We weten even niets te zeggen. Het lijkt me beter om het over iets anders te hebben.

‘Ik ben echt zo blij dat meester Wasknijper* ook onze meester is in groep 8!’ zeg ik opgewekt.

‘Wow, echt wel. Ik was even bang dat we die zure juf Woltersma zouden krijgen.’ Marit trekt een vies gezicht.

‘Ik ook! Dan was ons laatste jaar echt een ramp geworden,’ zegt Esmée. Fabio lacht. ‘Ik denk dat meester Wasknijper gewoon niet zonder ons kan.’

Ik schiet in de lach. ‘Dat weet ik wel zeker!’

---

* Die bijnaam hebben we in groep 7 voor onze meester bedacht. En nu moeten we hem altijd zo noemen 😊

3. Leuk nieuwtje

Maandag, 8.31 uur

‘Jongens en meisjes, welkom op deze eerste dag van jullie laatste jaar op de basisschool!’

Als de meester het zo zegt, klinkt het best wel definitief.

Na de dagopening hebben we een kringgesprek over de zomervakantie. Bijna al mijn klasgenoten hebben grote verhalen over wilde avonturen in het buitenland. Ik heb niets boeiends te vertellen, dus ik vertel in één zin wat we hebben gedaan. Mijn gedachten dwalen af naar Vicky. Waren de puppy’s al maar geboren.

‘En ik heb ook nog een heel leuke mededeling!’ De meester kijkt de kring rond.

Ik schrik op uit mijn gedachten en spits mijn oren.

‘Zijn we voor de rest van het schooljaar vrij?’ vraagt Fabio.

‘Ja, dat zou echt vet zijn!’ roept Sem.

‘Eh, nee, dat niet. Het is meer een leuk nieuwtje over mij en mijn vrouw.’

‘Wat is daar nou leuk aan?’ Fabio’s stem klinkt teleurgesteld.

Ik kijk achterom en zie dat Esmée Fabio een duw geeft. ‘Meester, ik wil het heel graag weten,’ zegt ze.

‘Ik ook!’ roep ik.

‘Wij allemaal, behalve Fabio,’ zegt Marit.

De meester grijnst. ‘Nou, dan doet Fabio even zijn oren dicht. Het leuke nieuwtje is dat mijn vrouw zwanger is van ons eerste kindje.’

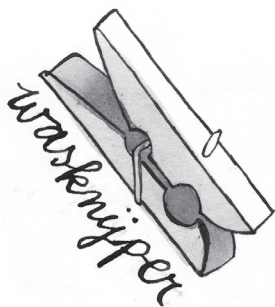
‘Wat tof!’ roep ik.

Meester Wasknijper knikt. ‘Ja, dat vinden wij ook.’

‘Dan wordt u dus papa,’ zegt Sem.

‘Ja, duh, nogal logisch,’ reageert Esmée.

‘Mijn vrouw is nu drie maanden zwanger. Over ongeveer een halfjaar wordt de baby geboren.’

‘Dan zitten we nog bij u in de klas!’ roep ik.

De meester lacht. ‘Ja, dat klopt.’

‘Mogen we dan op kraambezoek komen?’

‘Of neemt u de baby mee naar school?’

‘Mogen we de baby dan ook vasthouden?’

‘Is het een jongen of een meisje?’

De meester schiet in de lach. ‘Alle mensen, wat een vragen allemaal. Wat de laatste vraag betreft: we willen het geslacht niet weten.’

‘Geslacht?’ vraagt Sem.

‘Dat klinkt heel vies,’ zegt Fabio.

‘Ik dacht dat jij je oren dicht had?’ Meester grinnikt.

Fabio gniffelt. ‘U praat te hard.’

‘Ja ja, maar goed, ‘geslacht’ is helemaal geen vies woord. Je weet toch wel wat dat betekent?’ Meester kijkt hem aan.

‘Tuurlijk, ik weet alles!’

We beginnen allemaal te gniffelen.

Fabio steekt zijn wijsvinger in de lucht. ‘Geslacht betekent of het een jongen of meisje is.’

‘Klopt. Het lijkt ons leuk om pas bij de geboorte te horen wat het is.’

‘Is dat niet ouderwets?’

‘Hoezo, Marit?’

‘Nou, tegenwoordig weet iedereen al of het een jongen of een meisje is, voordat de baby wordt geboren.’

‘Dan zijn we maar ouderwets, maar wij kiezen hiervoor.’

‘Het wordt een jongen!’ roept Sem.

‘Hoe weet jij dat nou?’ vraagt Marit.

‘Dat voel ik gewoon. En hij gaat Sem heten.’

‘Persoonlijk vind ik Fabio toch een veel mooiere naam,’ zegt Fabio.

Sem gniffelt. ‘Of wat dacht je van Sem-Fabio of Fabio-Sem?’

Sem en Fabio geven elkaar een *high five*.

‘Nou, Sem en Fabio, we zullen zien. Heeft verder nog iemand een voorvoel?’ De meester kijkt de klas rond. ‘Esmée, zeg het maar.’

‘Eén ding is zeker: het wordt een mini-wasknijpertje!’

De hele klas begint te lachen.

Meester steekt een duim omhoog. 'Die is goed, Esmée, die ga ik aan mijn vrouw vertellen!'

'Daar moeten we iets mee doen,' fluister ik tegen Marit.

'Ja, goed idee!'

Ik steek mijn vinger in de lucht.

'Ja, Carlijn, wat wil je zeggen?'

'Mijn hond is ook zwanger!'

'O, wat leuk, wanneer is ze uitgerekend?'

'Over ongeveer een week.'

Meester knikt. 'Spannend, hoor. Nou, we sluiten de rubriek baby- en puppynieuws af. Het is de hoogste tijd om aan de slag te gaan.'

CARLIJN

De duikende volleybalster

Carlijn zit al sinds haar achtste op volleybal en kan smashen als de beste. Eigenlijk zou ze ook graag op duikles willen. Haar ouders denken daar anders over: één hobby is genoeg. Bovendien hebben ze niet eens genoeg geld voor nieuwe volleybalschoenen. Dan krijgt Carlijn van haar trainer zomaar een splinternieuw paar. Carlijn weet niet wat ze daarvan moet vinden. Wat wil hij van haar? Gelukkig heeft ze altijd nog haar beste vrienden Marit, Fabio en Esmée!

‘Henriët kan zich goed inleven in de gedachtewereld van tieners. De levensechte verhalen zijn met lichtheid en vaart geschreven.’ - **Nederlands Dagblad**

ISBN 9789026627569 NUR 283

9 789026 627569

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT